

EUROPESE HERAUT

Onafhankelijk Orgaan voor Geestelijke Kunst, Literatuur
en Wetenschappen

1e jaargang no. 16

15 April 1954

GOLGOTHA

*Pak uw kruis op en volg de weg, die u
naar Golgotha voert. Hij gaat over de
Calvariëberg heen naar ons leven,
naar de sferen van licht!*
(De Volkeren der Aarde)

Pasen is een tijd, die de harten van de mensen vervult met blijdschap en hoop. Het paasfeest symboliseert de ontwakning in de natuur, die uit haar winterslaap tot nieuw leven ontluikt. Wij kunnen de wedergeboorte van de natuur om ons heen zien en beleven. Uit schijnbaar dode en afgestorven boomstammen verrijst, als door toverhand geschapen, nieuw leven in de prachtigste kleuren. Het eeuwige leven manifesteert zich in haar nieuwe kleed voor de ogen van de mens, die naar deze opstanding uit de dood in de natuur kijkt, zonder het gebeuren echter in wezen altijd te begrijpen! Nochtans is er hoop in alle harten. De duisternis van de winter lijkt nu overwonnen en in het nieuwe licht en de nieuwe kleuren van de lente, die deze duisternis zijn opgevolgd, delen wij de vreugde, die rondom ons heerst bij al het leven van God.....

Pasen is echter ook de tijd, die de mens, elk jaar opnieuw, plaatst voor het grootste werelddrama aller tijden, voor Golgotha! God's meest volmaakte kind, Jezus Christus, werd toen door ons vermoord. God's machtigste en meest liefdevolle boodschapper werd eenvoudig tussen misdadigers in, aan het kruis genageld en gedood. Christus, die nooit anders dan liefde en barmhartigheid heeft gepredikt, werd op de meest onbarmhartige en liefdeloze wijze door de mens aan het kruis geslagen. God kreeg Zijn hoogste boodschapper teruggestuurd. De mens weigerde dit hoogste geschenk en deze hoogste genade. Christus, de Enige die de mens kon helpen, werd niet geaccepteerd. Barabbas, een moordenaar, had voor de mens meer waarde dan het allerhoogste bewustzijn in de ruimte. De verpersoonlijking van God in zijn hoogste vorm werd mishandeld, vernederd en vermoord!

Christus kwam tot ons als wereldleraar. Het meest volmaakte kind van de schepping wilde ons mensen hulp bieden. De Christus gaf ons de enig juiste leer, die de wereld ooit heeft gekregen, n.l. de leer der liefde, der geweldloosheid en barmhartigheid. Jezus vertegenwoordigde zelf deze hoogste liefde, die voor ons tevens de wereldfilosofie van de toekomst inhoudt! Jezus Zelf was inderdaad de weg en de waarheid. De enige weg en de enige waarheid, die de mens ooit zal kennen! Geen mens in de ruimte en geen enkele levensvorm in de gehele cosmos zal tot de Vader terugkeren, tot de meest volmaakte en hoogste levensvorm evolueren, zonder de weg en de leer van Christus te beleven. Elk fundament in de ruimte steunt op de liefde van de Messias. Kan de mens daarom wel het gevoel opbrengen waarlijk te beseffen wat hij deed, toen hij dit opperwezen aan het kruis sloeg?

Toch heeft juist deze kruisiging van Christus een diepere betekenis gehad. Door zijn dood is bewezen, dat er geen dood is..... Dit is duidelijk gemaakt door zijn opstanding!

Hiermede is aangetoond, dat, wat een goddelijke wet betekende voor het lagere leven van de schepping, namelijk de wedergeboorte van de natuur, ook wet was voor de hoogste scheppingsvorm — de mens.

Er is geen dood voor God en zijn schepping. Er is slechts vooruitgang en een eeuwig verdergaan. Dit is ons door de Messias bewezen en is wel de grootste en helaas voor velen meest onbegrepen boodschap.

De Messias leerde de mens ook, dat God slechts een God van liefde was! Hij verving de heidense God van wraak en eeuwige verdoemenis voor een Vader van liefde. Het oude testament moest worden vervangen door een nieuwe — een verlichte leer! Wat heeft de mens ook hiervan begrepen? De enorme liefde en het licht van de Messias overstraalde geheel deze planeet. Wie kan het verwonderen, dat deze aarde verduisterde, toen Jezus op Golgotha Zijn geest tot de Vader liet terugkeren?

De Messias leerde de mens ook, wat het zeggen wil, te aanvaarden! Hoe gemakkelijk zou het voor dit Goddelijke wezen zijn geweest om zich te bevrijden uit de handen van diegenen die Hem gevangen namen! Ook hierin stelde Jezus zich ten voorbeeld. Dit was ook de tragische vergissing van Judas — de meest intelligente, de meest bezielde, gelovige en overtuigde volgeling van Jezus! Nimmer was Judas een vuige verrader, maar Judas kon alleen niet begrijpen, dat Jezus zo zacht en zo nederig was. Judas wist en voelde veel sterker dan wie ook, dat Jezus God's volmaakte kind was en hij brandde van ongeduld om Jezus als zodanig te doen gelden. Moest Jezus — de Messias — zich verder laten bespotten door lieden, die niet waard waren dit Goddelijke wezen ook maar te aanschouwen? Judas was ongeduldig en begreep de lankmoedigheid niet van Christus. Het zogenaamde laaghartige verraad van Judas was in wezen niets anders dan Jezus in een dwangpositie te brengen, zodat deze Koning der koningen zou moeten kleur bekennen inzake zijn ware identiteit. Judas wist en besepte sterker dan wie ook, dat de macht van Christus die van alle heersers der aarde ver overtrof. Nimmer dacht Judas er aan dat Christus deze macht niet zou gebruiken! Toen Jezus zich echter zonder verzet gewillig overgaf aan de dienaren van Caïphas in het hof van Gethsémané, toen besepte Judas het verkeerde van zijn handelwijze. Hoe had hij ooit kunnen denken, dat dit opperwezen geweld zou kunnen gebruiken? Judas maakte in zijn wanhoop een einde aan zijn leven, maar kon hierdoor zijn

Jozef Rulof

verschrikkelijke vergissing niet meer herstellen. Wanneer zal de mens ophouden Judas als vuige verrader te brandmerken en dezelfde liefde en begrip tonen voor dit leven van God als de Messias Zelf dit heeft gedaan? De mens heeft Judas verkeerd beoordeeld — en ook geoordeeld — evenals de mens God verkeerd beoordeelt, wanneer hij meent dat Deze Zijn meest volmaakte Zoon naar de aarde zond om als zoenoffer te dienen. Deze gedachte is heidens en betekent een bezoedeling voor de ware God van liefde, die boven zulk een afschuwelijk en onbewust bloedoffer staat! —

Dat er zulke twisten zijn ontstaan in de kerken om hetgeen Jezus gezegd en bedoeld heeft, houdt ook weer verband met het feit, dat de mens Christus vroegtijdig heeft vermoord. Elk jaar, dat de mens de Messias langer had laten leven hier op aarde, had het bewustzijn van het mensdom met duizenden jaren kunnen vooruitsnellen. God's volmaakte Zoon had nu nog tussen ons in kunnen leven, want de Messias overheerste de aardse wetten van ziekte en dood!

Niettemin is Christus erin geslaagd Zijn hoge zending te volbrengen en om de mens het licht te schenken, waaraan de aarde zulk een behoefte heeft. Het kruis van Christus is vrijwel een begrip overal ter wereld en uitgegroeid tot een machtig symbool van liefde en barmhartigheid. Zijn volgelingen zijn uitgedijd van een handvol discipelen tot een miljoenenleger over de gehele aarde en er zal een tijd komen, dat de gehele mensheid voor Hem op Golgotha knielt. Wij zullen echter de Calvariëberg met blote voeten, in ootmoed en reine liefde moeten beklimmen, willen wij de Goddelijke stem beluisteren, die ons het bewustzijn kan schenken om tot de allerhoogste bron terug te keren, die ook als zetel dient van Hem, die wij hebben gekruisigd.

Met Pasen dienen wij al deze feiten nog dieper dan anders te beseffen en de mens moet zich bewust worden van zijn aandeel in deze grote tragedie op Golgotha. Wij allen hebben Christus helpen vermoorden. Wij allen kruisigen de Messias nog dagelijks, doordat wij Zijn heilig leven niet aanvaarden en handelen in strijd met Zijn geboden! Wanneer zal de wereld beseffen, dat wij niet buiten de liefde kunnen van Christus en dat wij niet kunnen blijven bestaan zonder Zijn wijsbegeerte? De mens bezit slechts duisternis en onbewustzijn. Wanneer durven wij onze hand uit te strekken naar het licht der wereld? Het licht der wereld, dat de mens nu bijna 2000 jaar geleden deed verduisteren op Golgotha.....

daar ook bij de verootmoediging voor de Allerhoogste? Of hebben wij als volk van Nederland niets geleerd? Dat zou vreselijk zijn, en het is vreselijk. Slechts met beving kunnen wij hieraan denken. O, dat men buigen wilde met een Jeremia, die zeide: „Wij hebben overtreden, en wij zijn wedschijnlijk geweest”..... hoe groot zou dan de zegen der genade zijn en het heil dat God over ons zou willen uitstorten. Maar men vraagt zich wel eens af of dit mogelijk is..... Bij de enkeling misschien, maar de massa schijnt immuun te zijn geworden. Snelt in deze bedeling de dag der genade ten einde? God weet het. **Ons gebed is, ach Here, ontferm U!!! Het avondgebed kleurt de wereldhemel. Wat zal het zijn als uw dag komt..... Dat die dag u niet onvoorziens overkome!!!**

Moeten wij nu werkelijk aannemen, dat al deze arme getroffen Zeeuwse families zo slecht waren, dat zij zich de wraak van God op de hals hebben gehaald? Al deze eenvoudige, goedhartige en vrome Zeeuwse mannen en vrouwen? En de kleine kinderen, hebben die zich ook misdragen? En al die onschuldige dieren die zijn verdronken? Behoren die ook tot de zondaars soms? Merkwaardig, dat God juist een van de meest godsvruchtige en ijverigste volken moest uitkiezen, teneinde Zijn wraakgevoelens te bekoelen!

Moeten deze eerlijke en hardwerkende gezinnen, die zulke verschrikkingen moesten doormaken, nu werkelijk nog met de gedachte blijven rondlopen, dat dit alles Gods werk is geweest? Moeten deze beste mensen, die in hun eenvoud niet eens weten wat werkelijke zonden zijn, op de koop toe van hun dominee's horen, dat zij zich deze ramp door hun eigen wangedrag op de hals hebben gehaald? En verwacht de dominee van deze mensen dan, dat zij God zullen liefhebben met geheel hun hart en geheel hun verstand? Of is het alleen voldoende, dominee, wanneer deze lieden slechts God vrezen? Zijt ge dan voldaan, dominee? Weet ge dan zeker, dat ge hebt gehandeld volgens de wil van God? Weet ge dan zeker, dat Christus zegenend achter u staat? Gij moet wel zeer zeker weten, dominee, wat ge doet in deze! Wij, dominee, beven wanneer wij aan deze verantwoording denken!!

Ds D. W. Veldkamp, die de verantwoording draagt voor het door ons geciteerde artikel, is ongetwijfeld een zeer hoogstaand man, die alleen het beste voor heeft met de mensen. Wij zijn er van overtuigd, dat deze dominee alles doet om de mens tot God te voeren. Niemand heeft het recht hieraan te twijfelen. Het is dan ook niet onze bedoeling om deze mens te vernederen of te beschimpen. Integendeel. Wij hebben eerbied voor een ieder, die zich inzet voor God en Christus en derhalve ook voor Ds Veldkamp. Alleen kunnen wij ons niet verenigen met de wijze waarop deze theoloog God nader tot de

mensen meent te moeten brengen.

Zij — en er zijn er duizenden die dit doen — brengen niet de liefde voor God in de harten van de mensen, maar de angst, ondanks het feit, dat zulk een dominee dit heftig en verontwaardigd zou ontkennen. Helaas, toch is dit zo. **Zij beschadigen en verninken reine kinderzieltjes, door hen in aanraking te brengen met de liefdeloze God uit het Oude Testament, die verdoemt, straft en wreekt!**

Waarom kunt ge niet begrijpen, dominee, dat zulk een reine kinderzieltje even gemakkelijk kan worden geknakt als een tere bloem in de lente? Waarom wilt ge zulk een broos leven niet liefdevoller en bewuster in uw handen nemen? Gij wilt toch geen brokken maken, dominee? Welnu, waarom houdt ge dan niet op met uw demagogie? Kijk naar vele van uw collega's die zich reeds vrij hebben weten te maken van de middeleeuwse dogma's van uw kerk! Deze dominee's spreken alleen nog maar over een God die liefde is. Neemt u een voorbeeld aan Ds Spelberg en houdt op met uw afbraak. Gij breekt af — ondanks dat dit niet in uw bedoeling ligt — en gij wilt toch tot de **bouwers** worden gerekend? Breekt met uw „dag-des-oordeels-gedachte”. Voorlopig draait deze planeet nog enkele miljoenen jaren door, net zo lang, totdat elk mens op aarde een hoger bestaan heeft kunnen aanvaarden!

Aanvaard dominee: God straft zijn kinderen niet, maar vangt hen allen in liefde op, wanneer zij hiertoe gereed zijn! Dit „gereedmaken” dominee, is ook uw taak. Bewijst u, dat ge deze grote taak verstaat en verbant u de factor angst uit uw gemeente!

De Factor Angst en het geloof!

In ons artikel „God straft niet” hebben wij getracht aan te tonen, dat er wel een God van liefde, maar niet een God van wraak en eeuwige verdoemenis bestaat. Wij hebben er de nadruk op laten vallen, dat het een goedkope uitbuiting van een bepaalde noodtoestand betekent, om deze van theologische zijde te doen voorstellen, als zijnde de verstoffelijking van Gods toorn en wraak op de mens! De interpretatie van het Heilige en liefdevolle evangelie van de Christus, wordt verkracht en bezoedeld door dit middeleeuwse standpunt van diverse kerken.

Enige tijd geleden is er, eveneens in dit blad, een artikel verschenen onder het opschrift „Is de kerk nog voor haar taak berekend?” Wat denkt ge er zelf van, als ge uitspraken tegenkomt zoals deze, uit het Maandblad voor de Vrije Evangelische Gemeente te Hilversum — de Bethel-bode:

..... Het was een gezegende week, ofschoon de opkomst veel groter had kunnen zijn, ook uit eigen gemeente. De getrouwen waren steeds weer op hun plaats. En de anderen??? Ach, wij mensen zijn toch niet in staat daarin verandering te brengen. Misschien dat nieuwe rampen een middel zouden kunnen zijn, hen met ons te doen samenkomen. Dit weet ik wel, zij hebben veel gemist! Over rampen gesproken..... het is een jaar geleden, dat ons land werd opgeschrikt door de stormramp. Een jaar geleden. Dagen van droeve herinnering voor velen, die er zo nauw bij betrokken waren. En voor ons? Heeft het ons dichter bij God gebracht? En voor Nederland?? Men hoort in deze dagen veel over dat, wat er toen geschiedde... maar hoort

Jozef Rulof

In 1898 werd in het plaatsje 's-Heerenberg, in Gelderland, een jongetje geboren bij Katholieke Ouders. Deze gaven hem de naam Jeus. Reeds gedurende haar zwangerschap beleefde zijn vrome moeder Crisje — die, zonder het zelf te weten, mediamiek was, — wonderlijke dingen. Maar niemand, ook de pastoor niet tot wie zij zich dikwijls wendde, kon haar hierover een verklaring geven.

Toen Jeus het levenslicht had aanschouwd, gebeurden er weldra mysterieuze voorvallen in de eenvoudige arbeiderswoning te 's-Heerenberg. De ouders van Jeus maakten zich ongerust over dit vreemde kind, maar aangezien hun jongen overigens zowel verstandelijk als lichamelijk volkomen normaal was, lieten zij hem maar zijn gang gaan.

Jeus ging veel de natuur in en ofschoon hij steeds helemaal alleen was, beweerde hij, dat hij met andere kinderen op een weide had gespeeld. Hij had o.a. ook een grote vriend die hij „de Lange” noemde. Deze „Lange” leek erg op zijn vader, vertelde hij en haalde hem dikwijls af.

Op 5-jarige leeftijd vertelde Jeus reeds aan zijn vrienden in het dorp: „as ik groot bun, gao 'k boeke schrie'vel!”

Wat dit wonderlijke knaapje allemaal heeft beleefd, kunt u lezen in de autobiografische trilogie „Jeus van moeder Crisje”.*)

Jeus was op school geen goede leerling. Ofschoon hij bijzonder intelligent was, kon de leraar niet veel schoolkennis in zijn hoofd krijgen daar Jeus in gedachten liever door de natuur zwierf en aan zijn „Lange” dacht en aan zijn merkwaardige vriendjes met wie hij op de weide had gespeeld. Toen zijn vader vroegtijdig stierf en Jeus achter de lijkkoets aanliep waarin het stoffelijk overschot van „Lange Hendrik” was opgebaard, kreeg hij van zijn broers een standje omdat hij met zulke grote stappen liep. Zij vonden dit oneerbiedig tegenover hun overleden vader die ook altijd zulke grote stappen had genomen. **Jeus echter antwoordde, dat hij helemaal niet oneerbiedig wilde zijn en dat hij alleen zulke grote passen nam, om gelijk te blijven met zijn vader die op dat ogenblik naast hem liep!**

Reeds op zeer vroege leeftijd ging Jeus zelf de kost verdienen. Hij nam de plaats in van zijn overleden vader in huis. Jeus werkte in verschillende bedrijven, waaronder een borstelfabriek en een houtzagerij. Enige jaren later moest hij onder dienst, in welke tijd hij zijn eerste meisje leerde kennen.

Zijn leven is dat van een gewone, onontwikkelde dorpsjongen alleen met dit verschil, dat hij van tijd tot tijd contact heeft met zijn „Lange” uit die geheimzinnige „andere” wereld. Jeus trekt later naar de stad en doet zo'n beetje van alles om aan de kost te komen. Zijn laatste werkkring was die van chauffeur in den Haag waar hij ook zijn echtgenote — een charmant Weens vrouwtje — leerde kennen, die hem later met al haar liefde zou steunen bij zijn grote taak. Als Jeus geestelijk volwassen is, neemt „de Lange” hem onder handen.

Het tot nog toe speelse contact is nu uit. Jeus leert begrijpen, dat hij voor zijn „Lange” een taak heeft te verrichten. „Er moeten lezingen worden gehouden en boeken worden geschreven. De mens moet leren aanvaarden dat er geen dood is en dat God Zijn kinderen niet verdoemt! Bovendien moeten de Wetten van de Ruimte door jou worden vastgelegd!” zo spreekt „de Lange” tegen Jeus. „De Lange” is in werkelijkheid een Meester van de Ruimte en wordt aldaar Alcar genoemd. Meester Alcar is, volgens de beschrijving van Jeus, een grote statige man met een schoon, liefdevol gelaat. Zijn gewaad, dat hij als een Romeins kleed om zich heen heeft gedrapeerd straalt een verblindend licht uit in allerlei prachtige kleuren.

Jeus wijst er in zijn plat Gelders op, dat hij — Jeus — zo stom is als het achterend van 'n varke. „Hoe kunt u mij voor zulk werk gebruiken? Ik kan nauwelijks lezen of schrijven!” En inderdaad heeft Jeus niet teveel beweerd. De schoolopleiding van Jeus is — om het zachtjes uit te drukken — onvoldoende. Bovendien kan Jeus alleen wat plat Gelders spreken. Een behoorlijk boek heeft hij nog nimmer in handen gehad, laat staan gelezen en toch is dit alles bijzaak.

„Europese Heraut”

verschijnt tweemaal per maand.

Redactie en administratie:

H. Melisie, Zandvoortsealaan 170, Aerdenhout (Holland).

Tel. 0-2500-27908.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling:

Per jaar f 8,—; per halfjaar f 4,20; per kwartaal f 2,15. Losse nummers 35 cent, ook verkrijgbaar bij de meeste kiosken en de boekhandel.

Wijze van betaling:

Storting of overschrijving kan geschieden op postgiro no. 7770 van „Europese Heraut” Aerdenhout.

Artikelen voor publicatie ingezonden worden niet geretourneerd, tenzij dit uitdrukkelijk wordt verzocht.

Overname van artikelen, geheel of gedeeltelijk is niet toegestaan.

Meester Alcar wilde namelijk juist dat Jeus — die later als Jozef Rulof zo bekend zou worden — zuiver bleef van alle aardse kennis.

Jeus zou alleen maar moeten „ontvangen” door Meester Alcar en andere Meesters van Gene Zijde die een taak hadden te verrichten. Hiervoor was het alleen nodig, om mediamiek open te staan voor dit wonder. **Zelf denken en eigen kennis zouden het zuivere kanaal alleen kunnen verstopen voor de Meesters der Ruimte.**

Jeus krijgt een machtige „opleiding” door zijn Meester Alcar. Voor deze opleiding zijn echter geen aardse middelen nodig. Integendeel. Meester Alcar verbiedt Jeus om te trachten zich aardse kennis eigen te maken. Het kanaal moet zuiver blijven en hoe ongerepelter hij is van binnen, des te beter kunnen de Meesters zich door hem manifesteren. De opleiding geschiedt echter op andere — voor gewone stervelingen onbegrijpelijke — wijze. Meester Alcar bevrijdt Jeus namelijk van zijn stoflichaam en laat hem uittreden. Als astraal lichaam wordt Jeus door Meester Alcar nu meegenomen naar andere werelden waar de mensen, na het beëindigen van hun aardse leven, verder leven als geest.

Jeus krijgt Cosmisch onderwijs en maakt de ene reis na de andere met zijn grote leider. Teruggekomen van deze reizen gaat Jeus telkens achter een schrijfmachine zitten en stelt zijn lichaam beschikbaar aan een Meester van Gene Zijde die door Jeus gaat schrijven.

Zo ontstonden wonderbaarlijke werken over het ontstaan van het Heelal; de krankzinnigheid; geestelijke gaven van de mens enz. enz.

Bovendien leerde Jeus ziekten genezen door hulp van zijn grote leider Alcar. Jeus mocht echter nooit de plaats innemen van een geneesheer maar mocht alleen helpen als medische hulp ontoereikend bleek of voor het vaststellen van de diagnose. Als of dit nog niet genoeg was werd er ook nog door Jeus geschilderd. Zowel Meester Alcar als verscheidene andere intelligenties brachten door Jeus meesterlijke schilderijen tot stand, die door kunstkenner met verbazing werden aanschouwd. Binnen enkele uren werden grote doeken met de wonderlijkste bloemen — zoals wij die op aarde nog nimmer hebben gezien — beschilderd. Vele taferelen van Gene Zijde, Symbolieken en Zeeschilderijen kwamen tot stand. Jozef Rulof heeft enkele malen in het openbaar gedemonstreerd hoe zulk een schilderij tot stand komt.

In de grote zaal van Diligentia in Den Haag heeft hij, staande op 't toneel, bloemstukken e.d. geschilderd in een tijd die voor elke aardse schilder, hoe bedreven ook, onmogelijk werd geacht.

Alle schilderijen zijn tot in bijzonderheden uitgewerkt en van zulke prachtige kleuren dat men er niet op uitgekeken raakt. Ook in volstrekte duisternis kwamen zulke schilderijen tot stand met hetzelfde resultaat.

Ofschoon Jozef Rulof reeds twintig boeken heeft laten verschijnen is er nog niemand in geslaagd hem op één tegenstrijdigheid te wijzen. Dat zal ook nimmer mogelijk zijn, want de boeken zijn door Cosmisch bewuste Meesters uit de Ruimte tot stand gekomen en zijn derhalve onfeilbaar.

Jozef Rulof heeft ook vele honderden lezingen en spreekbeurten gehouden. Op deze lezingen mocht iedereen in de zaal hem vragen stellen, mits zij geen betrekking hadden op politiek, strikt medisch of technisch terrein. De antwoorden waren altijd onfeilbaar.

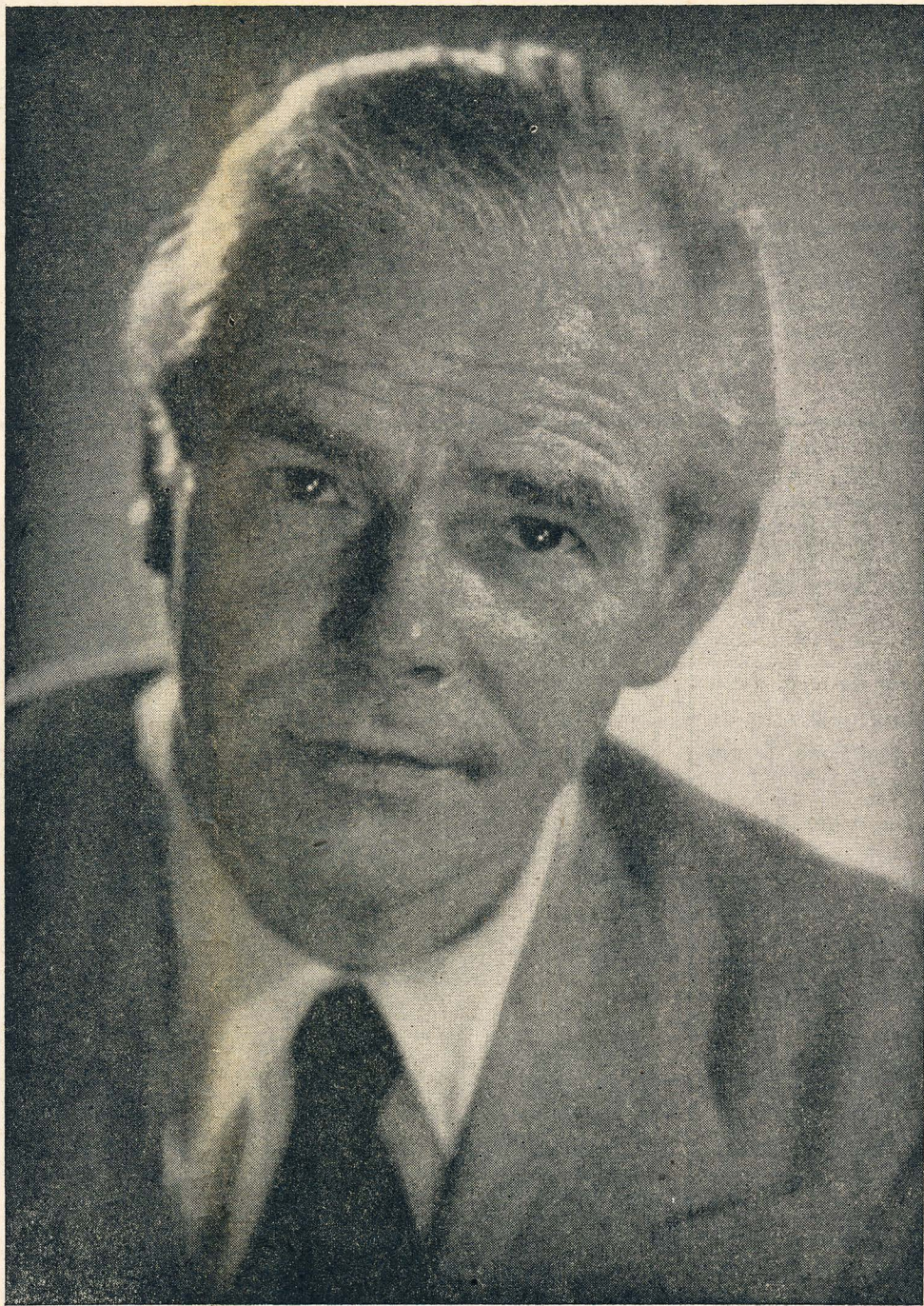
Stelt u zich voor een dorpsjongen uit de Achterhoek die door dikwijls zeer geselecteerd publiek — waaronder mensen der Wetenschap — werd ondervraagd! Het is nimmer gebeurd dat Jozef Rulof geen of een foutief antwoord gaf. Artsen, Biologen, Philosophen, Sterrenkundigen, Rechten, Kunstenaars enz. kregen van deze dorpsjongen college!

Natuurlijk was het niet Jozef Rulof zelf die antwoordde, maar een Meester van Gene Zijde die zich alleen van het lichaam van Jeus bediende.

Wie Jozef Rulof ooit op zulk een bijeenkomst persoonlijk heeft meegemaakt, zal hem niet licht meer vergeten. Jeus was van middelmatige grootte, flink gebouwd en breed van borst en schouders. Onder een machtig denkersvoorkop keken zijn diepliggende grijze ogen, doordringend en een beetje spottend de wereld in. Hij had een wilskrachtige mond met een onmiskenbare humoristische trek bij de mondhoeken. Jozef Rulof was een grote persoonlijkheid die een blijvende indruk bij alle mensen achterliet.

Jeus is direct na de oorlog naar de Verenigde Staten gegaan. Hij heeft daar — zonder dat hij ooit Engelse les heeft gehad — in Carnegiehall in New York lezingen gehouden in het Engels! Amerika accepteerde hem echter niet, omdat Jeus de daar machthebbende leiders op Occult gebied ontmaskerde en voor Charlatans uitmaakte. Nu is het bekend, dat nergens zoveel bedrog op spiritistisch terrein wordt gepleegd als juist in Amerika.

Jozef Rulof kwam teleurgesteld terug en ging hier verder met zijn machtige lezingen, waarvan de meeste op de Wire-

JOZEF RULOF

recorder werden opgenomen.

De lezingen van Jeus die gemiddeld zo wat anderhalf uur duurden, werden voor de vuist weg uitgesproken, zonder dat van te voren iets op papier werd gezet! Elke lezing was een parel op het gebied der Rhetorica.

De zin van het werk der Meesters was om de mensheid de angst te ontnemen voor de dood en om ze aan te tonen, dat er geen eeuwige verdoemdheid bestaat. God was slechts Liefde.

Natuurlijk haalde Jozef Rulof zich het ongenoegen van de kerken op zijn hals die zich in hun Dogma's aangetast voelden. De Charlatans op Spiritistisch en Theosofisch terrein werden door Jozef Rulof ontmaskerd en ook van die kant werd hij tot doodsvijand uitgereken. Het ene heilige huisje na het andere werd door deze Geestelijke Wetenschap omver geworpen en Jozef Rulof die gewild had dat alle Godsdiensten en alle Sekten één zouden worden, stond moederziel alleen tegenover een wereld van leugen, bedrog, vooroordeel en boekenwijsheid. Ook de geleerden wilden niets van hem aannemen. Ofschoon Jozef Rulof zelf de moed en het karakter had de geleerden uit te dagen voor een openlijk debat, lieten zij meesmuilend verstek gaan!

Immers Jozef Rulof was toch maar een dorpsjongen uit de Achterhoek? Waarom zouden die geleerde Heren zich inlaten met iemand die geen titel voor zijn naam had? Als men in deze maatschappij niet liefst drie titels voor zijn naam heeft staan dan „betekent” men immers niets en telt men toch niet mee?

Het is de grote tragedie van onze tijd, dat de mensheid geleerdheid verwart met wijsheid!!

Hoe het zij, Jozef Rulof heeft zeer vele aanhangers in Nederland en ook in andere landen en wat hij niet gedurende zijn leven heeft kunnen bewerkstelligen zal hij, na zijn heengaan in November 1952, tot stand brengen in de vorm van de ons achtergelaten leer en boeken.

Dit is een machtig testament dat wij vanuit Gene Zijde hebben mogen ontvangen en waarin zowel de zin van ons leven als het „vanwaar en waarheen” onfeilbaar wordt beantwoord.

De kloof tussen de stoffelijke en geestelijke wetenschappen is door het zuiverste Instrument van Gene Zijde — Jozef Rulof — op waarlijk overweldigende wijze overbrugd.

*) Uitgave: Geestelijk Wetenschappelijk Genootschap „De eeuw van Christus”.

Scheppende Kracht!

„Waarom is de hoogste kunst steeds door de man gebracht en niet door de vrouw?” Reeds dikwijls heeft de mens deze vraag gesteld zonder nochtans een werkelijk afdoende verklaring voor dit phenomenon te kunnen geven. Enige tijd terug is deze vraag zelfs via de omroep behandeld en de toentertijd zeer populaire „weetwelman” heeft een goed gefundeerd uiteenzetting van een luisteraar voorgelezen als zijnde het juiste antwoord!

Indien wij ons goed herinneren, berustte de verklaring van de luisteraar op het feit, dat de vrouw, in tegenstelling tot de man, door de eeuwen heen verhindert is geweest zich naar eigen goeddunken te bekomen in een of ander beroep, dat door haar zelf werd gekozen! De vrouw mocht immers alleen datgene doen, wat de man van haar eiste. In feite is zij steeds de slavin geweest van de man en daarom is het ook geen wonder, dat zij geen kans heeft gezien zich te concentreren op b.v. de kunst. De man heeft in vele gevallen die kans echter wel gehad en daarom is het alleszins begrijpelijk, dat in het verleden, bijna alle kunst alleen door de man tot stand werd gebracht. Door de emancipatie van de vrouw is echter al veel veranderd. Steeds meer blijkt, dat de vrouw in bijna alle gevallen „haar mannetje” staat en ook op het gebied van de kunst zijn door haar buitengewone prestaties verricht.

Inderdaad lijkt deze redenering zeer gezond en logisch en het is dan ook te begrijpen, dat zulk een uitleg als afdoende werd beschouwd. Hiermede leek alles opgelost en de „weetwelman” kon rustig overgaan tot een volgende vraag. Is de

zaak echter hiermede wel opgelost, denkt u? Of is deze oplossing maar schijn? Zijn er nu geen problemen meer? Wij menen van wel!!

Indien wij b.v. een land nemen als de Verenigde Staten dan kunnen wij constateren, dat bijna elke vrouw daar werkt en met werk bedoelen wij, dat zij buitenshuis arbeid verricht in fabrieken of op kantoren, ziekenhuizen enz. enz. Kortom bijna elke vrouw heeft een „baan” in de Verenigde Staten en wat haar emancipatie betreft, willen wij alleen opmerken, dat zij zeer zeker niet wordt achtergesteld bij de man. Eerder het tegendeel is waar! Misschien komt er zelfs nog eens in de U.S.A. een tijd, dat er voor de emancipatie van de man wordt gevochten! De kansen voor beide sexen in de Verenigde Staten kunnen dus als volkomen gelijkwaardig worden beschouwd. Hoe komt het nu, dat ook in Amerika bijna alle uitvindingen, bijna alle kunst, kortom bijna alle scheppende werkzaamheden door de man tot stand worden gebracht en slechts voor een klein gedeelte door de vrouw? Velen menen, dat dit te verklaren is door het feit, dat de vrouw nog maar betrekkelijk kort deze, voor haar nieuwe, werkzaamheden verricht en dat zij, nog als het ware gehandicapt door haar verleden, zich nog niet ten volle weet te ontplooiën.

Ook deze verklaring deugt echter niet als wij kritisch blijven doordenken! Bij de geboorte beginnen man en vrouw immers met gelijke kansen. Wat heeft het er nu mee te maken, of de vrouw — in het verleden — slechts slavin van de man is geweest? Wanneer u de reïncarnatie aanvaardt, dan zou dit wel degelijk een rol

kunnen spelen (!), maar het is juist zo vreemd, dat de voorstanders van deze theorie in de regel juist tegenstanders zijn van de leer der wedergeboorte!! De lezers van dit blad weten echter, dat er wel degelijk reïncarnatie bestaat! „Welnu”, zo zult u zeggen, „dan is dit de verklaring. Hiermede is alles zo helder als glas en zo klaar als een klontje!” Het spijt ons echt, wanneer wij u thans moeten teleurstellen, maar dit is nu de verklaring **juist niet!!**

Zij die menen, dat door de aanvaarding der wedergeboorte alle problemen in deze zijn opgelost, zouden bedrogen uitkomen! Hoe zou het dan b.v. zijn te verklaren, dat de vrouw, ook op haar „eigen” terrein door de man wordt overvleugeld? Wij denken nu o.a. aan de kookkunst en aan de mode! Is het niet een feit, dat de meest beroemde koks mannen zijn? En wat de mode betreft, wat denkt u van mannen als Jacques Fath?

Ziet u, dat de verklaring alleen aan de hand van de reïncarnatie nu jammerlijk faalt? Er is echter een andere oorzaak, geachte lezer. Een oorzaak die ons verbindt met de cosmos zelf. Wat deze oorzaak is, wilt u weten? Alleen dit: Het feit dat de man vader is en de vrouw moeder!!

Het feit, dat de man schepper is, verklaart ons in één slag alles. Het is een cosmische wet, dat de man het scheppende en de vrouw het barende principe vertegenwoordigt! De man derhalve, draagt uit, terwijl de vrouw — als moeder — ontvangt! Deze gevoelens manifesteren zich nu ook in uitvindingen, kunst enz. „Ja maar”, zo zult u tegenwerpen, „er zijn toch ook tal van vrouwen die „scheppend werk” kunnen verrichten!! Hoe klopt dit dan?” Het antwoord is eenvoudig. Niemand is alléén scheppend of alléén barend. Het leven van de mens beweegt zich tussen deze twee principes in. Wij gaan van het barende naar het scheppende principe over en andersom. Nu is het alleen de vraag, in welk stadium bevindt zich de mens tijdens een bepaald stofleven op aarde?

De metaphysica onderscheidt zeven graden voor elk principe. Er zijn dus zeven diepten voor het moeder- en ook zeven diepten voor het vaderschap te beleven! De vrouw die „schept” zal derhalve ook vlak bij het scheppende principe verkeren. Beleefd de vrouw echter de diepste graden van het moederschap, dan zal zij niet in staat blijken uitvindingen te doen of kunstwerken tot stand te brengen!

Het is misschien goed er op te wijzen, dat het moederschap van de vrouw onnoemelijk veel hoger staat en belangrijker is dan alle kunst en uitvindingen van de man bij elkaar! De vrouw, die dit alles leest heeft dus geen reden om zich achtergesteld te voelen bij de man! Integendeel! De vrouw — als moeder — staat op een cosmisch veel hoger plan dan de man! Het baren van een kind is voor God onnoemelijk veel belangrijker dan het maken van een standbeeld of de uitvinding van de gloeilamp! Dit zal voor een ieder wel duidelijk zijn!!

Begrijpt u echter nu waarom Rembrandt of Michelangelo geen vrouwen hadden kunnen zijn? Is het nu duidelijk, dat lieden zoals Edison en Watt niet tot het vrouwelijke geslacht konden behoren? De vrouw zou zulk een hoogte immers nimmer kunnen bereiken omdat zij het barende principe moet beleven en omdat dit bij haar toch blijft overheersen! De man echter beleefd het scheppende principe en daardoor kan hij — wanneer hij zich hiervoor inzet — de hoogste graad behalen zonder dat hij hierin wordt afgeremd!!

Het allerhoogste echter wordt nu bereikt wanneer de vrouw niet naast maar achter de man gaat staan! Wij bedoelen hiermede als de man scheppend werk verricht en de vrouw hem stuwt met haar dienende liefde! Door zo te werken benut de mens pas ten volle de wonderbaarlijke krachten die in hem leven en die deel uitmaken van de cosmos waar zich ook het barende en scheppende principe in volle harmonie manifesteert en handhaaft.

Fa van Empelen & van Dijk

AERDENHOUT

KWEKERIJEN - TUINARCHITECTUUR

Verz. en adviezen door het gehele land

Prijscourant op aanvraag

TEL. 02500 - 26072 - 27678

VACANTIE, RUST, HERSTEL

Gemeubileerde Woningen met geheel vrije keuken

Centrum des lands, in de bossen bij Amersfoort te LEUSDEN

Inl.: Bosvooltje 's Zomers Buitenpark 11

LEUSDEN, Post Amersfoort, Tel. 6500

b.g.g. 70 80

De drukker van de Europese Heraut belast zich ook met de uitvoering van alle Drukwerken

DRUKKERIJ-UITGEVERIJ H. MELISIE KERKLAAN 29 - HEEMSTEDÉ TELEFOON 38147

2000 Jaar Menselijke Ontwikkeling

door Marja Radjany.

„DE MENS” EN ZIJN INSPIRATIE

Door het vorige, lezer..... hebt gij voor u zelf kunnen vaststellen, hoeveel waarachtige schilders en schildersessen er nu leven. Wat vroeger een eer of iets anders betekende..... is nu armoede. En, kijk zelf uit uw ogen, de fluwelen jasjes en petjes zijn verdwenen, zo nu en dan zien wij er enkele, doch de rest van deze massa doet nu echt mensachtig gewoon, draagt die tekenen niet langer, omdat wij weten dat de honger op straat wandelt, de geestelijke armoede; een waarachtig kunstenaar wil dat etiket niet dragen, blijft normaal en is het wellicht! Misschien..... want nu moeten wij achter dit gewone doen en laten kunnen kijken, tóch krijgen wij houvast, immers, dáár hangt de persoonlijkheid, tentoongesteld..... elkeen kan er over oordelen en er van genieten?

De waarachtig geïnspireerde mens is een Caruso, een Einstein, een Albert Schweitzer.....

één op duizenden bereikt iets,

de rest haalt het hoogste niet en is al voor jaren bezwaken. Het gaat om het gevoelsleven, schreven wij en zo is het!

Wij daagden de recensenten uit voor het boek, willen een weddenschap beleven, schrijven Universele boeken om te bewijzen, dat de „roman” een dood punt te aanvaarden heeft en dát willen wij bovendien bewijzen door de kunst. Wij dagen uw recensenten uit!

Indien wij in staat zijn kunst te maken, gelijk aan dat van de oude Meesters — om u te bewijzen, dat de mens zijn geestelijke inspiratie kan beleven — neemt u, recensent deze handschoen dan op? Wij zijn inmiddels aan de boeken begonnen, het eerste deel voor onze Trilogie, wij schrijven er een Trilogie voor, is gereed gekomen — nu de weddenschap, de recensent, die van Astronomie, Godgeleerdheid, Psychologie, Goddelijke Wijsbegeerte verstand heeft, van Plato en Socrates iets moet weten of wij worden wéér gekraakt, afgemaakt, omdat mijnheer er zelf niets van begrijpt, omdat mijnheer zich dik maakt en zich uitleeft door zijn vuile pen, zijn ónbewustzijn thans verbergen wil om iets, dat boven zijn gevoelsleven ligt te moeten kraken! Wie is er nu? Onder u bevinden zich er duizenden, leven er, maar wie kan deze boeken recenseren?

Het gaat om de mensheid,

om geestelijke ontwakning en ontwikkeling, om machtige cultuur en wel met de grote „K”! Er zullen er zich vijftig melden, misschien niet één, althans de groten niet..... omdat zij thans kleur moeten bekennen. Dit is niet langer te omzeilen, wij zijn zo machtig! De bekende groten, die voor de radio spreken, dagen wij uit, doch die mannen hebben géén bewustzijn en voelen ons werk niet, wat er staat begrijpen zij niet en verklaren het voor kletspraat. Wij hebben een Geestelijke Roman geschreven van ongekende diepte, wij weten het en zetten er ons eigen leven voor in, als nog nooit geschreven werd! Wij schreven, u moogt ons ophangen..... in uw gevangenis zetten, indien wij falen! Maar wanneer wij gelijk krijgen, nemen wij uw half uurtje in beslag en vertellen de mens iets anders; het gaat dus om uw taak om uw persoonlijkheid of om óns álles, het gaat om de mensheid, om uit dit gebagger te komen, het gaat om ons geluk, de geestelijke evolutie voor het boek én de kunst!

Wij zullen u hierdoor bewijzen, lezer, dat de recensent het is geweest, die ons allen dit gedoe, dit gesmeer, dit gepruts, dit bezoedelen van „Van Gogh” en zijn kunstbroeders, opgedrongen heeft, dat zij het zijn geweest, die van deze eeuw zo’n verschrikkelijke chaos hebben gemaakt en niet de schilder! Zij zijn het immers die van kunst verstand hebben en niet wij! Jan en zijn maatje geven zich voor recensent uit — zelf iets beleven en maken, kunnen zij niet, wél de mensheid voor hun gejammer plaatsen en moeten wij dan maar slikken. Dát hebben wij, als massa bewezen, wij kopen hun modderachtig gevoelsleven niet langer, hun Picasso’s kunnen ons gestolen worden en de recensenten erbij!

Door dit, wij weten hef, ontketenen wij

voor de wereld iets enorms

en wij alléén zijn er toe in staat! Wat gij als recensent aan een Caruso zoudt willen geven, eisen wij op voor ons boek, omdat wij weten, dat dit het is voor de massa, de wereld, de mensheid! Door dit werk is de mens ontleed, werd de persoonlijkheid voor het Goddelijke kleur bekennen geplaatst en heeft die man en vrouw te aanvaarden! Maar wie recenseert nu dit boek, lezer..... wij zijn zover!

In drie weken schreven wij het eerste deel, zijn onmiddellijk begonnen met het „tweede”..... en zullen nu voor uw leven óók nog schilderen, waardoor wij nu die recensenten uitdagen. Door deze Roman krijgt gij als mens u zelf te beleven, te zien voor al de levenswetten van God, die u nu met de maatschappij verbinden. Wij gaan

door de maatschappij en volgen éne mens, mensen die voor het leven en hun God open staan, mensen dus, die waarlijk in onze maatschappij het normale vertegenwoordigen én de gek, de psychopaat, waardoor wij ook dat gevoelsleven leren kennen. Wij beleven de ruimte in en door de mens, God en Christus, de kunst, het boek, het woord, het denken voor de mens, zijn slaap en zijn Goddelijke waarachtigheid, zijn zelfmoord en zijn dood, waarvan wij de wetten door hun levens verklaren en gij als „lezer” te verwerken krijgt! Wij plaatsen u voor de prostituee... voor de dame, van slecht karakter en vóór de mevrouw, de intellectueel, de dokter en uw professor, de faculteiten op dit ogenblik, vóór God, vóór God en telkens weer voor uw godheid in de mens, waarvan ge géén wet kent en nu door het boek ontleed is! Dát boek, lezer..... verwacht ge immers al zolang en schreven wij thans voor de mensheid.

Is dit niet de moeite waard, lezer?

Het leven krijgt wéér betekenis!

Dit is nog niet gebeurd, schreven wij, doch wij zijn er toe in staat —, schreven wij ook — en zijn zover! Gij allen zult het werk lezen. Wij willen een tiental recensenten het boek in handen leggen en honderd doodgewone mensen, mannen en vrouwen..... die niet door hun dogmatisch voelt

en denken thans het boek zouden kunnen veroordelen, doch mannen en vrouwen, die vrij zijn van elke godsdienst, eerlijk en oprecht door hun maatschappelijk gevoelsleven en bewustzijn begrijpen waar het hier nu om gaat. Dat dit niet zo eenvoudig is, voelt u zeker! Wie is nu eerlijk? Pertinent voor dit gebeuren onpartijdig? Dat hebben wij nodig of wéér wordt hier iets verkracht, mismaakt, gebrandstapeld voor de massa en móét nu voorkomen worden! Wij willen nu niet langer, dat mijnheer de recensent zichzelf recenseert door ons werk! Indien hij zo graag wat te vertellen heeft, dan door zijn eigen schrijven, niet langer door het onze en dat van velen! Die mannen, die nu de radio bezitten..... kunnen het niet! Zij zijn té eenzijdig! Zij mogen niet anders praten, dan hun clubje, hun gevoelsleven dáár, zegt en eist, zij mogen géén evolutie brengen! Dus Professor Dr..... dié en dié, moeten wij niet! Zij hebben géén evolutie geduld, zij braken en kraakten alles, álles, wat maar even boven hun gevoelsleven stond — geschreven werd. Onze uitdaging is het, onze zekerheid natuurlijk, dat wij hèn nu kunnen uitdagen en winnen, dát weten wij — want boven óns leven zijn de machtigen van geest, in ons, dóór ons schreven zij deze Trilogie en zullen zij afmaken en nu? Wie kan deze Trilogie recenseren, bespreken volgens de Goddelijke levenswetten, de psychologie, die nu menselijk en ruimtelijk, Goddelijk is! Wie kan dat? Wie is er gereed voor?

Uw Marja Radjany.

SCHILDERIJENTENTOONSTELLING VAN JOZEF RULOF. Schilder van het Ongeziene!

Van 15 Mei tot en met 30 Mei a.s. zal er in Huize „De Hofstad”, Noordeinde 124 te Den Haag een tentoonstelling worden gehouden van de veelbesproken schilderijen van Jozef Rulof.

Voor de meeste lezers van de „Europese Heraut”, zal de naam Jozef Rulof een begrip zijn! Voor diegenen echter die de Heer Rulof niet hebben gekend, hebben wij elders in dit blad een levensbeschrijving opgenomen.

De schilderijen van Jozef Rulof zijn moeilijk te beschrijven. Men moet deze zelf hebben gezien, wil men hiervan een juiste indruk krijgen. Deze schilderijen zijn namelijk zo geheel anders, dan wat men zich doorgaans van schilderijen voorstelt.....

In Amerika heeft Dorothy Grafly, een autoriteit op het gebied der kunstrecensie, Jozef Rulof een „geestelijke Rembrandt” genoemd. Inderdaad hebben de schilderijen van Rulof veel weg van de oude meesters. Ook hierin faalt de vergelijking echter grotendeels, omdat de voorstellingen doorgaans zuiver op geestelijk terrein liggen. Hoe kan het ook anders, want Jozef Rulof schilderde in trance en ontving taferelen uit de astrale werelden, die geen aards schilder ooit zo heeft mogen ontvangen!

„Bovenaards mooi! Meesterlijk! Wat een zeldzame kleurenpracht! Wat een vreemde techniek! Welk een schitterende symboliek!” Ziehier enkele uitlatingen van de duizenden bezoekers, die altijd weer in dichte rijen om deze kunstwerken staan ge-

groepeerd. Het is moeilijk vast te stellen hoeveel van deze schilderstukken Jozef Rulof heeft mogen schilderen. Zeer vele zijn verkocht en bevinden zich in andere landen. Nog veel meer zijn er geschenken aan mensen, die zulke schilderijen wel op de juiste waarde wisten te schatten, maar niet de middelen bezaten om deze te kopen..... Hoe dan ook, wel kan worden vastgesteld, dat het oeuvre zeer groot is. Rulof was een bijzonder actief man en gebruikte al zijn energie en zijn fysieke krachten om de mensheid alles te schenken wat in zijn vermogen lag. Aan zijn vrouw liet de heer Rulof de mooiste werken na. Deze zullen nu worden tentoongesteld.

De meeste schilderijen stellen geestelijke bloemen voor, zoals wij die niet kennen. Elke tint van zulk een bloem vertegenwoordigt een karaktertrek, een karaktereigenschap van de mens, terwijl het geheel de persoonlijkheid vormt. De persoonlijkheid die voortkomt uit het omhulsel — de vaas!

Er zijn bloemen die het moeder- en vaderschap vertegenwoordigen. Er werden symbolieken geschilderd, die de schepping uitbeeldden; de wedergeboorte van de mens — de reïncarnatie — de geboorte en dood, kortom alles wat met God en de ruimte te maken heeft werd op bovenaards schone wijze vastgelegd!

Niet iedereen die de schilderijen aan-

Jozef Rulof

Jozef Rulof

schouwt, zal in staat zijn de peilloze diepten te voelen die hieraan ten grondslag ligt. Wel zal iedereen echter in staat zijn de prachtige harmonie van lijn en kleur in zich op te nemen. De Heer Rulof heeft ook zeeschilderijen gemaakt, die ontroerend mooi zijn. Hij schilderde op linnen, paneel maar ook veel op porcelein! Uiteraard vond hij dit zelf bijzaak. Hoofdzaak was de uitbeelding die tot de mens moest spreken.

En toch..... hoe vreemd het ook moge klinken, in wezen waren al deze schitterende schilderijen, die hun gelijke op aarde niet kennen, slechts bijzaak. Zij dienden immers slechts om de Heer Rulof in staat te stellen om de uitgave van zijn vele boeken te bekostigen, want dát was zijn eigenlijke taak. De aarde had immers reeds de hoogste kunst ontvangen door de meesters uit de 16e en 17e eeuw. Hieraan was dus niet direct een tekort, al heeft deze kunst een geheel eigen betekenis. Neen, aan geestelijk onderwijs, aan geestelijke openbaringen en de verklaring van de geestelijke wetten, had de mensheid meer behoefte. Hierna snakke de wereld! Hier-

om baden de mensen tot God!

Jozef Rulof heeft dan ook zijn grootse taak op waarlijk wonderbare wijze vervuld. De wereld beseft nog niet, kan nog niet beseffen, welk een rijkdom aan liefde en weten, in de twintig boeken die door Jozef Rulof werden uitgegeven, zijn vervat. Het werk van de Heer Rulof is dan ook het zuiverste, het diepste en het meest liefdevolle dat wij ooit op dit gebied mochten leren kennen. Hierin vindt men de leer van Christus zoals die zijn MOET!

Wij spreken de oprechte wens uit, dat de vele duizenden bezoekers, die ook nu weer deze tentoonstelling zullen bezoeken, met liefde en eerbied voor het werk van deze zuivere geest gaan staan en dat zij zullen trachten iets van de grote liefde mee te nemen, die Jozef Rulof voor elk mens bezat en die uit al zijn werk ons ook tegemoet straalt! Maar vooral hopen wij, dat men vooral niet achteloos aan het grootste geschenk dat hij de mensheid heeft gebracht zal willen voorbij gaan. Wij bedoelen natuurlijk zijn boeken, die elk zoekend mens, juist in een tijd zoals de onze, niet kan en mag missen!

De Zin van ons Leven!

Het is vreemd dat deze vraag, wellicht de meest logische en belangrijkste die de mensheid kent, betrekkelijk weinig wordt gesteld en het is betreurenswaardig, dat het antwoord op de vraag — als die tenminste wordt gegeven — bijna altijd even vaag en mysterieus moet luiden. Laten wij enkele groepen mensen bezien. Het grootste deel heeft zich ongetwijfeld met dit probleem nog niet ernstig geconfronteerd. Zij, de mensen, bestaan en dat is voor hen voldoende.

Anderen hebben weleens, gedurende ogenblikken van groot leed, deze vraag opgeworpen, maar in verreweg de meeste gevallen is deze gedachte weer even snel in hun onderbewustzijn weggezonden als dat zij — even tevoren — is komen opdagen.

„Waar zou ik mij druk om maken?” is het standpunt van de materialistische atheïst of van de religieuze materialist, „ik zal wel zien wat het wordt als het zover is” luidt het overigens weinig intelligente antwoord dat meestal wordt gegeven. Die laatste vooral, beroept zich erop, dat hij te „nuchter” is om zich hierover het hoofd te breken. Merkwaardigerwijze schijnt het niet tot hem door te dringen dat deze struisvogelpolitiek juist het tegendeel is van nuchter zijn. Het is juist een bewijs van nuchterheid om zich deze vraag te stellen en om haar objectief en filosofisch trachten te ontleiden!

„Gebrek aan belangstelling”, een verontschuldiging die ook weleens als argument wordt gebruikt of „geen tijd”, lijken ons ook merkwaardige uitvluchten. Hoe is het redelijkerwijs mogelijk om geen belangstelling te tonen voor het feit dat men leeft en bovendien geen tijd te hebben om erover na te denken! Meestal hebben de mensen waarvan deze argumenten afkomstig zijn wél tijd om hele middagen op voetbalvelden door te brengen of om hele avonden te biljarten. Wel hebben zij tijd om naar sensatiefilms te gaan, detective- of wild-west verhalen te verslinden of gedurende gehele avonden te briden. Maar om eens per dag tien minuten te besteden aan hun geestelijk peil, daar schiet geen tijd voor over!

Het lijkt ons niet erg waarschijnlijk, dat wij op aarde zijn gekomen alleen maar om te eten, te slapen en te werken. Noch

lijkt het ons waarschijnlijk, dat de zin van ons leven hieruit zal bestaan, dat wij moeten trachten 400 caramboles in mindere beurten bij elkaar te trommelen dan een ander, of om de 80 meter horden een tiende seconde sneller te lopen.

Er zijn mensen die bijna elke dag — als ze de kans hebben — tenminste één Lord Lister of Pinkerton „verslinden”. Zij doen dit met een haast alsof zij bevreesd zijn, dat zij misschien niet alle verschenen nummers (en dat zijn er nogal wat!) zullen uit hebben, voordat zij door een bepaald soort zwijgende mannen in het zwart gekleed, de huiskamer worden uitgedragen, nagehuld door de achterblijvenden!

Tenslotte is er nog een groep die nergens over na behoeft te denken, want er is toch niks! Trouwens, IK heb er niet om gevraagd om geboren te worden”, vertellen ze en kijken iemand dan aan met een blik die voor erg intelligent moet doorgaan. Meestal is dit het ontevredene soort die alles „toch maar een bende” vindt. Op onze vrij redelijke en ons inziens logische vraag, waarom zij dan wensen te leven, als zij er van overtuigd zijn, dat er „toch niks is” en zij het hele leven maar „een bende” vinden, kijken zij ons aan of zij water zien branden. „Nou dat is ook wat”, krijgt men dan te horen, „je hecht toch aan het leven!” „Waarom?” zo vragen wij dan met onverbidde logica, „hecht u aan uw leven als het toch maar een bende is waarin u leeft?”

Wie kan echter het antwoord geven op zulk een vraag, zo zult u zich wellicht afvragen. Verklaart de Bijbel niet de zin van ons leven? Moeten wij niet God dienen en zijn wij hiervoor niet op aarde gekomen!

Dat deze vraag niet eenvoudig is te beantwoorden, bewijst wel het feit, dat de wetenschappelijke redacteur van de New-York Times tijdens een gesprek met Dr Paul Brunton openlijk heeft bekend, dat zelfs de wetenschap der twintigste eeuw niets kan zeggen over het werkelijke doel van het leven!

Dr Paul Brunton heeft een definitie gegeven van God en het doel van de schepping in zijn knappe en rijpste werk „Het Super-Ego”. Het boek van Brunton is zo

Vervolg op pag. 4. 5e kolom.

„GEDACHTEN” VAN PRENTICE MULFORD

(1834 - 1891)

„In verloop van eeuwen zullen de mensen fijner en zachter geaard, vriendelijker en schoner worden, naar mate zij meer van de goddelijke geest tot zich nemen. Hun voedsel zal minder grof, en zij zelve minder zelfzuchtig zijn. Ziekte, zonde en lijden zullen als een afgedragen kled van ons vallen, en wij zullen eindelijk te voorschijn komen als mooie lichtende geesten, bestraald door de volle glorie der Godheid: dat zal het einde en het doel zijn van onze herhaalde belichamingen op aarde.”

AANSCHOUW DE LELIËN.

Ik moet eens tot een ieder prediken over de tekst: „Aanschouw de leliën des velds”, want daar is voor niemand iets onaangenaams in. Het is ook geen preek vol van bedreigingen of waarschuwingen, maar vol van hoop. De tegenwoordige wereld heeft hoopvolle gedachten nodig. Wij zijn van onze aard spoedig wanhopig en voornamelijk omdat wij zo dikwijls ook van de preekstoel moeten horen hoe slecht wij toch zijn en dat ons iets heel ergs zal overkomen als wij zo slecht blijven. Zelden wordt ons gezegd dat wij onnoemelijk veel goeds en machts in onszelf bezitten. Wij zijn slecht geweest omdat zovelen onder onze zogenaamde zieleverzorgers slecht van ons gedacht hebben, zodat wij het zelf ook gingen denken. Mensen die slecht over zichzelf denken zullen ook stellig slechte dingen doen. In de Schrift staat: „Zoals een man of vrouw denkt, zo is hij of zij ook”. Als iemand maar weinig achtting voor zich zelf heeft, gaat hij zich bedrinken of iets laags bedrijven. De trots, die maakt dat iemand zich bewust is van zijn eigen waarde, houdt hem meestal terug van vernederende daden.

Ons geslacht begint nu langzamerhand te ontwaken tot het beseft, dat elke man en elke vrouw in 't bezit is van meer vermogens dan zij zich nu nog kunnen voorstellen, en dat, als zij weten hoe deze vermogens te gebruiken, zij die uit al het kwade regelrecht zullen richten op het goede. Een lelie, of elke andere plant of bloem, groeit op in schoonheid onder de wetten van het heelal juist zoals een man of een vrouw; en zij hebben dit reeds door talloze eeuwen heen zo gedaan, juist zoals de lelie.

Het is een grote vergissing, te veronderstellen dat iedere man of vrouw van gewone ontwikkeling zo is geworden in dit ene korte leven dat wij hier op aarde doormaken. Wij zijn voortgekropen dan in de ene en dan in de andere vorm, eeuwen en eeuwen lang, iets winnende in intelligentie of kracht bij iedere verandering, tot wij eindelijk hier zijn aangekomen, en nog hebben wij het niet heel ver gebracht.

De lelie heeft een eigen leven en een eigen intelligentie. Het kan best zijn dat zij hier anders over denkt; vele mensen denken dat intelligentie alleen gegeven is aan menselijke wezens, en dat alles wat daar op gelijkt bij plant en dier niets anders kan zijn dan „instinct” of iets dergelijks. Ik geloof, dat intelligentie overal in de lucht verspreid is, maar dat er alleen in sommige levensvormen meer bijeen is dan in andere, en van die levensvormen is de mens het rijkst bedeeft, vooral door zijn werkzame gedachten.

Hoe meer gedachten iemand heeft des te meer leven is er in hem, daarom leven denkende mensen het meest. Ik meen niet juist met „denkende mensen” dat zij geletterd moeten zijn of boekenwormen. Die leven eigenlijk meer van de gedachten van anderen. Onder denkende mensen versta ik hen, die altijd uit zichzelf frisse, oorspronkelijke gedachten weten te putten. Dat soort van leven vernieuwt lichaam en geest.

De lelie heeft verstand genoeg om zich uit het zaad in de grond op te richten als de zon haar daartoe roept, evenals een man of vrouw verstand genoeg heeft (of moest hebben) om op een mooie zonnige dag uit wandelen te gaan, en de levenbrengende kracht der zon in zich op te nemen. Zij die dit niet hebben, die bijna een gehele dag binnenshuis blijven, worden als een natuurlijk gevolg daarvan zwak en bleek als aardappelplanten, die men in een kelder laat groeien. De lelie heeft ook verstand genoeg om in de zon op te groeien; als zij haar in een pot in de kamer zet, zal zij zich naar die zijde keren waar het licht vandaan komt. Dat is eenvoudig omdat zij het licht nodig heeft en dat zelf weet, want zij voelt dat het licht haar goed doet. Wij zoeken ons voedsel op precies dezelfde manier maar noemen dat een gevolg van onze intelligentie, terwijl we de handeling van de plant instinct noemen. Een man warmt zich aan het vuur op een koude dag, en een kat gaat om dezelfde reden in de zon liggen. Waar is het verschil?

Waarin de lelie met haar beperkt verstand verder gaat dan wij, is, dat zij geen zorgen heeft voor de dag van morgen. Zij tobt niet. Zij neemt alles tot zich waaraan zij behoefte heeft: water, lucht, zonneschijn, maar spaart daar niet van voor de volgende dag uit vrees dat het dan mogelijk uit is met al die giften, zoals wij zwoeven om een paar gulden opzij te leggen voor de tijd van armoede, die wij met vrees zien naderen. Wanneer zij dat deed, zou zij daaraan al haar kracht verbrokkelen, en niet meer God's glorie kunnen verkondigen zoals zij het nu doet.

De gewaden van een lelie, een roos of welke andere bloem of bloesem ook gaan

in schoonheid, fijn delicaat weefsel en teerheid van bouw alles te boven wat de menselijke kunst kan scheppen.

Terwijl zij leeft, is zij een levende schoonheid. Onze fijne kanten en zijden zijn er betrekkelijk dood materiaal bij, zij beginnen al te vergaan zodra zij in gereedheid zijn gebracht. De schoonheid der lelie neemt steeds toe tot aan het hoogtepunt van haar bloei; als zij met haar beperkt verstand zich heden al ongerust maakte of de zon morgen nog wel zou schijnen, of dat zij geen water kreeg, zou zij zeker vóór haar tijd een slap neerhangende, glansloze bloem worden.

Hieruit is af te leiden dat, als de mens deed zoals de lelie, n.l. alleen de elementen die hij voor heden nodig heeft tot zich trok en zich niet plaagde met angst of zorg voor de dag van morgen, het er zeker op de duur beter met hem uit zou zien. De noden voor de dag van heden zijn alleen de reële noden. Gij hebt alleen uw ontbijt voor vanochtend nodig, met dat van morgenochtend hebt ge nu nog niets te maken. Toch zullen er negen van de tien onder ons zijn die er dadelijk direct of indirect op de een of andere wijze weer over zullen tobben hoe het morgen met het ontbijt moet gaan, en zo zich van het genoegen en het nut dat zij van dit ontbijt konden smaken, min of meer zullen beroven.

Evenals de onbezorgde, onbedorven, blanke lelie van de elementen om haar heen de macht tot zich trekt om te groeien en zich in schoonheid te kleden, evenzo trekt de onbezorgde, vrije menselijke geest duizendmaal meer naar zich toe dan nodig is om zijn bestaan op aarde zo mooi en harmonisch mogelijk te maken. Dat vermogen verliest ge zodra ge begint u zelf te kwellen. Ik hoor u al zeggen: „Ik kan er niets aan doen dat ik mij bezorgd maak in deze slechte tijden; als men zoveel aan zijn hoofd heeft, is het onzin om de raad te geven er niet over te tobben”. Gij ziet, mijn vriend, dat ik getracht heb u al de

kracht van uw betoog te laten behouden. Maar het is evengoed onzin te zeggen dat zij niet kunt ophouden met u bezorgd te maken, ten minste niet voor het ogenblik. Want ge kunt slechts voor één dag tegelijk gelukkig zijn, al hadt ge nog duizendmaal meer in voorraad, en zo is het ook andersom, behalve dat ge u zelf in elk opzicht kwaad doet wanneer ge u kwelt met toekomstige zorgen.

Als gij in een menigte zijt verward geraakt waaronder juist een paniek is losgebroken, moet ge met de stroom mee lopen en misschien wordt ge in het gedrang doodgedrukt. Het leven zoals het nu geleefd wordt door duizenden, hangt aan elkaar van panieken over komend gevaar, en van vrees voor moeilijkheden. En alle vrees, uit welke oorzaak ze ook voortkomt, is verlies van kracht.

Ik zeg niet dat de mensen moeten ophouden met zich bezorgd te maken, een woord als moeten houd ik er in mijn dictionnaire niet op na. Zij kunnen het nu eenmaal niet laten. Het is een ons ingeboren gewoonte. Onze voorvaderen hebben zich vóór ons ook reeds bezorgd gemaakt. Maar dat maakt geen verschil in wat betreft de verderfelijke uitwerking van: „zorgen voor de dag van morgen”. De wet gaat onverbiddeijk voort en ge doet het best met de gevolgen voor uw rekening te nemen. Hoe dan? Wel, denk liever aan hoopvoller verwachtingen dan aan dingen die verkeerd zullen gaan. Even zeker als het heelal bestuurd wordt door een vaste, onverbreekbare wet, zo zeker staat er in die wet te lezen: „Als gij denkt aan lichte en blijde dingen, dan trekt ge die tot u. Maar denkt ge aan iets duisters, dan verbreekt gij de onzichtbare draden die u met de lichte dingen verbinden en zijt in contact gekomen met de donkere kant der dingen”.

Misschien zegt ge dat dit al te eenvoudig is of kinderachtig. Nu, wat is er eigenlijk eenvoudig in dit heelal? Het ontkiemen van een zaadkorrel wordt door sommigen de eenvoudigste zaak ter wereld genoemd. Maar niemand kent de werkelijke oorzaak van dit ontkiemen. Men weet alleen dat, als men een zaadje in de aarde legt, waar de zon het beschijnen en de regen het bereiken kan, het te zijner tijd zal ontkiemen.

Het op en neergaan van het deksel van de theketel bracht Watts op zijn eerste denkbeeld aangaande de machtige kracht van de stoom. Dat wil zeggen, hij kreeg het eerste begrip van de macht die er achter de stoom zit. Die macht heet warmte. Maar dan is er weer een macht achter de warmte. En wat is dat voor een macht? Dat weet men niet. Dat is inderdaad eenvoudig! Wat ter wereld is zo eenvoudig als dat?

De Nieuwe Levensbeschouwing.

„De wetenschappelijke inzichten, gangbaar in een bepaald tijdperk, beïnvloeden steeds op de een of andere wijze de levensbeschouwing der mensen, die in die bedoelde periode leven. Zo zien wij, dat gedurende een groot deel der 19de en de eerste twee decennia der 20ste eeuw grote groepen in onze Westerse wereld aanhangers waren van het z.g. mechanistisch-materialistisch wereldbeeld, aangezien de uitkomsten der natuurwetenschappen in die dagen er steeds sterker op schenen te wijzen, dat in laatste instantie mens en cosmos tot „kracht en stof” zijn terug te voeren.”

Deze woorden werden door de heer G. Zorab, secretaris van de Studievereniging voor „Psychical Research”, begin Januari uitgesproken tijdens een bijeenkomst van het Humanistisch Verbond. De heer Zorab vervolgde zijn rede „Parapsychologie en Levensbeschouwing” met erop te wijzen, dat dank zij de bevindingen der parapsychologie, een nog betrekkelijk jonge tak van wetenschap, welke zich vooral bezig houdt met het bestuderen der z.g. paranormale verschijnselen, thans dit 19e eeuwse wereldzicht sterk aan het vervagen is.

„De verschijnselen van z.g. telepathie, helderziendheid en bovenal de zo raadselachtige proscopie (paranormale voorspelling) leren ons, dat de mens de beschikking heeft over vermogens, die hem in staat stellen zich boven tijd en ruimte te verheffen, en aldus indrukken op te doen buiten zijn zintuigen en logische gevolgtrekkingen om, betreffende verleden, heden en toekomst. Hierdoor wordt het duidelijk, dat de mens feitelijk in wezen een geestelijke entiteit is.”

De heer Zorab besloot zijn rede met de gedenkwaardige uitspraak, dat bedoelde fenomenen het ons steeds duidelijker maken, dat de realiteit, waarin wij leven, een geheel andere is dan wij tot nu toe als onwrikbaar vaststaand hadden aangenomen!

Wij kunnen ons met de zienswijze van de heer Zorab in deze volkomen verenigen en hebben grote bewondering voor het vele nuttige werk dat door de studievereniging voor „Psychical Research” werd geleverd. Het is immers voor een zeer groot gedeelte aan deze vereniging te danken, dat de wetenschap zich thans ernstig bezighoudt met paranormale verschijnselen en dat deze verschijnselen nu officieel zijn erkend als zijnde reëel! Niettegenstaande het gespot en het cynisme van de „deskundigen” heeft de „Society for Psychical Research” vooral in Engeland

jarenlang vele z.g. paranormale verschijnselen onderzocht en op wetenschappelijke wijze gecontroleerd. Thans is de wereld zo ver, dat zij haar hoofd buigt voor de realiteit van deze verschijnselen, al kan zij er nog geen redelijke verklaring voor geven.

De conclusie echter, tot welke de secretaris van genoemde studievereniging komt, is evenwel bijzonder juist en opmerkelijk en steunt geenszins op het feit of de paranormale verschijnselen al dan niet kunnen worden verklaard! Alleen reeds het beseft, dat zij er zijn is voldoende om inderdaad te kunnen vaststellen dat de werkelijkheid, waarin wij leven, een geheel andere moet zijn dan wij tot nu toe als onwrikbaar vaststaand hadden aangenomen! Wij zullen ons derhalve met de gedachte vertrouwd dienen te maken, dat de verlichte mens van morgen een geheel andere levensbeschouwing zal moeten hebben dan tot nog toe het geval is geweest!

Deze levensbeschouwing zal voor zeer velen revolutionair zijn en geheel afwijken van de tot nog toe heersende ideologieën. Deze levensbeschouwing van morgen zal minder op geloof dan wel op weten zijn gebaseerd! In tegenstelling tot het mechanistisch-materialistisch wereldbeeld zal echter deze nieuwe wereldgedachte de mens inhoud en zin schenken aan zijn leven!

De nieuwe gedachte voert regelrecht en zonder omwegen tot de Christus en lost tevens alle verschillen op van de kerken onderling. De mens die zijn volledige hoop en vertrouwen op zijn eigen kerk heeft gevestigd, behoeft niet te vrezen, dat deze nieuwe wereldbeschouwing zijn geloof zal trachten aan te tasten. Integendeel zal zijn geloof op vele punten nog onnoemelijk kunnen worden verrijkt en verdiept! De Vader van Liefde die te allen tijde door de ware gelovige zonder enig voorbehoud werd aanvaard, onverschillig hoe de gaven uitvielen, die hij uit Zijn handen meende te ontvangen, zal alleen veel begrijpelijker en liefdevoller voor hem worden. Hij zal begrippen als dood en eeuwige verdoemenis leren vergeten! Hij zal niet meer behoeven te vragen, omdat hij zelf zal weten. Dit alles zal hem gelukkiger en meer tevreden maken!

En wat de niet-gelovige betreft, zal de winst relatief nog groter blijken te zijn: Welk een ommekeer moet het wel niet zijn eindelijk met zekerheid te weten, dat de mens boven begrippen staat als ruimte en tijd!! Welk een gewaarwording om plotseling te beseffen, dat de mens eeuwig

Geestelijke Bloedarmoede.

De Nederlandse dag- en weekbladen kunnen in de regel met succes alleszins een vergelijkig doorstaan met hun grote buitenlandse „broeders”. Nederland geeft ook hierin blijk tot de hoogst gecultiveerde landen te behoren en het is verheugend dat vele kranten en weekbladen in ons land, afgezien van de min of meer gematigde sensatieberichten, ook een „opbouwend element” bezitten.

Bepaald jammer is het echter, wanneer een grote krant uit het westen des lands blijk geeft deze taak minder goed te verstaan en met een „filosofisch” artikel van een zekere H. G. C. een staaltje van geestelijke bloedarmoede te kennen geeft, dat eenvoudig aan het ongelooflijke grenst. Wanneer men dan nog bedenkt dat door zulk een artikel naar schatting ongeveer 60.000 mensen kunnen worden beïnvloed, dan kan men zich pas rekenschap geven van het lang niet denkbeeldig gevaar van morele infectie, die bestaat voor onnadenkende en oppervlakkige lezers en vooral — en dit gevaar is nog wel het meest acuut — voor schoolgaande kinderen en de hieraan grenzende leeftijden!

Het artikel waarom het gaat, begint met de treffende opmerking, dat iedereen weleens over de dood peinst. De schrijver meent te moeten opmerken, dat de dood voor de mens iets abnormaals is en het leven zo vanzelfsprekend, dat het ons moeilijk valt te realiseren, dat wij er „vroeger” niet zijn geweest en dat ook in de „toekomst” de mens er niet meer zal zijn. „Als wij er goed over nadenken (het doet vreemd aan dat het „goede” nadenken juist uit die hoek wordt gememo-reerd!) dan is het een buitengewoon feit, dat wij leven! De mensheid, zo gaat de „nadenkende” schrijver verder is 6000 jaar oud (wij zouden niet gaarne dit getal voor onze rekening nemen!) en het is niet onwaarschijnlijk, dat de mens nog wel een 6000 jaar zal bestaan, voordat het mensdom is uitgestorven (doet u er maar gerust een paar miljoen jaren bij!). De schrijver gaat verder met er op te wijzen, dat onze leeftijd slechts een minuscule gedeelte beslaat van dit „geheel” en dat het volgens de kansberekening toeval mag worden genoemd, dat wij niet vóór of ná dit korte stukje leven maar juist nu!! (Welk een vermakelijke naïvetéit toch!) Dit leven is dus een „uitzondering”. De „regel” is, dat de mensen er niet meer zijn of nóg niet zijn. Ons momenteel bestaan vertegenwoordigt — aldus de schrijver — de abnormaliteit; het „normale” is voor ons het niet-zijn!!

Alsof dit nog niet genoeg was, memoreert de schrijver nog een hedendaagse roman, waarin een vrouw erover peinst (?), hoeveel „doden” er eigenlijk wel zijn. Zij berekent

leeft, doordat al het leven in de ruimte onsterfelijk is! Hoe anders zal de geestelijk-verlichte mens de schepping en zichzelf leren zien in vergelijking met de noodzakelijk pessimistisch afgestemde blik van de materialist, die slechts een zinloze en eindeloze reeks atomen aanvaardt, die in ruimte en tijd rondwentelen door een vermeende reeks van toevallige gebeurtenissen!!

Welk een geluk zal door het hart van de mens stromen, wanneer hij beseft dat God Zijn gehele schepping voor ons heeft bestemd en dat hij ons o.m. in deze heeft geplaatst om haar te leren doorgronden en overwinnen! Niet voor niets zei Socrates: „Ken u zelve!” Doordat wij ons zelf leren kennen, leren wij immers tevens de schepping kennen!! Wij begrijpen dan dat wij onbewuste Goden zijn die nog moeten ontwaken, nog bewust moeten worden. Wij begrijpen dan dat wij deze ontwakende zelf dienen te beleven en dat een ander ons niet kan blijven dragen! Wij moeten op eigen benen leren staan en God's schepping stap voor stap leren doorgronden! Dit is de zin van ons leven! De beloning van deze moeizame weg is dan de uiteindelijke bewustwording! De mens zal dan zijn als Christus en zal de schepping hebben overwonnen!

Met deze wetenschap voor ogen die ons door de parapsychologie zal worden bevestigd, doordat zij ons met hoger weten verbindt en de kloof van leven en dood kan overbruggen, zal de mens niet alleen zijn medemens als zijn broeder en zuster in de ware betekenis van het woord leren zien, maar hij zal tevens al het leven rondom hem met geheel andere ogen leren aanschouwen: Een boom, een rivier en een plant of bloem zijn wezens net als hij, alleen in een andere vorm en op een andere afstemming. Ook dat leven bezit ziel en geest, net als de mens zelf!

De verlichte mens van morgen zal weten dat alles om hem heen ziel en geest heeft en derhalve goddelijk is! Hij zal kortom leren begrijpen, dat hij zelf en de gehele schepping om hem heen GOD is! De onbegrijpelijke God, die altijd zo ver van ons vandaan leek te zijn, zal dan blijken in ons te leven! Doordat de mens God zocht, leerde hij aldus zichzelf kennen! God evolueert door Zijn eigen schepping en door de mens. Zijn wij eindelijk zo ver om thans de woorden te begrijpen: „Ken u zelve?”

dan als al die doden op aarde waren, dan zou er geen plaats genoeg zijn en aan de hand van deze simpele gedachte concludeert zij ook, dat het „handjevol” levenden niets hebben te betekenen tegenover de doden. Ons ware lot is „derhalve” de dood en niet het leven! Wie „toevallig” in leven is, geniet buitengewoon verlof!!

Wij willen de lezer de rest van deze „filosofie” besparen. Vermoedelijk zult gij — evenmin als wij — het nut niet kunnen ontdekken om zulk een misbaksel van geestelijke productiviteit in een (grote) krant te zetten. Wij zouden willen weten — de grotske gedachtengang van de schrijver latend voor wat zij is — welke zedelijke en culturele basis wij mogen ontlenen aan dergelijke nihilistische gedachten? Hierin wordt Christus en alles wat het leven in een hogere richting kan stuwten beoedeld! Hierin wordt elke poging om de mens en de wereld te verbeteren zinloos gemaakt. Elk idealisme en elk streven naar een hoger plan wordt nutteloos, overbodig en belachelijk!! Is dit de „taak” van de pers??

Daarom spraken wij van de verantwoordelijkheid van de krant, omdat zij een opvoedend en karaktervormend element in zich dient te dragen voor hen die haar lezen en ook vooral voor de jeugd, die in onze tijd meer dan ooit te voren voor een dikwijls noodlottig dilemma wordt geplaatst!

DE ZIN VAN ONS LEVEN.

Vervolg van pag. 3.

mooi en zo waar dat wij, als wij aan het citeren gaan, moeten oppassen om niet het gehele hoofdstuk over te schrijven!

Wij citeren uit „Het Super-Ego”:

„Ons eigen bestaan is niet doelloos. Wij stervelingen hebben een doel om voor te strijden. De Wereld-Geest (Paul Brunton gebruikt niet het woord God omdat ieder hier iets anders mee bedoelt!) blijft onveranderd en onaangedaan door de algemene beweging. Het cosmische proces gaat dus niet voort tot heil van de Wereld-Geest, maar tot heil van de individuen binnen Het. (Aangezien de Wereld-Geest noch mannelijk noch vrouwelijk is maar veelmeer alles tegelijk, gebruikt Brunton de onzijdige vorm om misverstanden te voorkomen). Daarom moet de innerlijke noodzaak, die zijn bestaan veroorzaakt, niet verkeerd worden uitgelegd. Deze is zuiver Karmisch. Indien we worden opgeroepen — wat inderdaad het geval is — om medewerkers te worden in dit proces, is dit niet ter wille van de Wereld-Geest, maar ter wille van de mensheid! Laten we ons niet vergissen en ons verbeelden dat onze deelname aan het goddelijke werk nodig is in het belang van de Wereld-Geest. Dat is niet het geval. De Wereld-Geest kent geen tegenstand en behoeft geen hulp van de nietige mens.” Tot zover Dr Paul Brunton.

Inderdaad vervalt hiermede de dogmatieke uitspraak, dat de mens God moet dienen. Ook de oosterse mystiek leert ons dat God bepaald geen „dienaren” nodig heeft. Voor dit doel behoeft de mens dus beslist niet een lijdensweg te bewandelen.

Het doel van het leven wordt echter pas duidelijk wanneer wij de natuur leren begripen. De levensvormen om ons heen ontwikkelen zich steeds tot hogere vormen. Toont ons ook de wetenschap niet aan, dat alles op evolutie berust in dit heelal? Is het daarom zo onwaarschijnlijk om ook aan te nemen, dat deze evolutiewetten zeer zeker voor de mens — het meest ontwikkelde „stukje natuur” — gelden?

Prof. Dr J. Boeke heeft onlangs nog in een bekend Nederlands weekblad verklaard, dat de mens zijn lichamelijke evolutie heeft voltooid: „Zeker, de mens is en blijft volkomen harmonisch gebouwd zonder specialisatie in een bepaalde richting. Doch de geestelijke evolutie is onmiskenbaar en blijft voortgaan!” aldus Prof. Boeke.

En inderdaad is dit ook de conclusie waartoe de oosterse mystici zijn gekomen. De zin van het hele leven bestaat hieruit om een hogere bewustzijnsvorm te kunnen vertegenwoordigen. Eerst evolueert het lichaam met de geest samen. Dit is een wisselwerking waardoor de een de ander dient en stuwet.

Heeft het lichaam uiteindelijk de hoogste trap bereikt, dan zet zich de evolutie verder voort in de geest. Wanneer onze taak hier op aarde is beëindigd, dan treden wij een gedachtenwereld binnen die de afspiegeling is van ons eigen gevoelsleven.

Paul Brunton beschrijft deze wereld in zijn „Super-Ego” en ook de Oude Egyptenaren, alsmede de oosterse mystici wijzen hier op. In deze gedachtenwereld, die voor ons minstens even reëel is als de wereld waarin wij nu leven, heerst eveneens de wet van de evolutie. Ons innerlijk is daar een weerspiegeling van ons innerlijk, dat steeds bewuster wordt!! Geestelijk evolueren wij, tot dat wij weer door andere, hogere planeten kunnen worden aangetrokken om daar te worden geboren.

Enkele betrouwbare media hebben contact mogen hebben met deze gedachtenwerelden en ook Rudolf Steiner heeft verklaard dat er een onmetelijke geesteswereld bestaat in deze cosmos. De mens die dit niet wil of kan aanvaarden, zal inderdaad het mysterie van de zin van ons leven nimmer kunnen verklaren.

2000 Jaar Menselijke Ontwikkeling

door Marja Radjany.

„DE MENS” EN ZIJN INSPIRATIE

Door het vorige, lezer..... hebt gij voor u zelf kunnen vaststellen, hoeveel waarachtige schilders en schilderessen er nu leven. Wat vroeger een eer of iets anders betekende..... is nu armoede. En, kijk zelf uit uw ogen, de fluwelen jasjes en petjes zijn verdwenen, zo nu en dan zien wij er enkele, doch de rest van deze massa doet nu echt mensachtig gewoon, draagt die tekenen niet langer, omdat wij weten dat de honger op straat wandelt, de geestelijke armoede; een waarachtig kunstenaar wil dat etiket niet dragen, blijft normaal en is het wellicht! Misschien..... want nu moeten wij achter dit gewone doen en laten kunnen kijken, tóch krijgen wij houvast, immers, dáár hangt de persoonlijkheid, tentoongesteld..... elkeen kan er over oordelen en er van genieten?

De waarachtig geïnspireerde mens is een Caruso, een Einstein, een Albert Schweitzer.....

één op duizenden bereikt iets,

de rest haalt het hoogste niet en is al voor jaren bezwaken. Het gaat om het gevoelsleven, schreven wij en zo is het!

Wij daagden de recensenten uit voor het boek, willen een weddenschap beleven, schrijven Universele boeken om te bewijzen, dat de „roman” een dood punt te aanvaarden heeft en dat willen wij bovendien bewijzen door de kunst. Wij dagen uw recensenten uit!

Indien wij in staat zijn kunst te maken, gelijk aan dat van de oude Meesters — om u te bewijzen, dat de mens zijn geestelijke inspiratie kan beleven — neemt u, recensent deze handschoen dan op? Wij zijn inmiddels aan de boeken begonnen, het eerste deel voor onze Trilogie, wij schrijven er een Trilogie voor, is gereed gekomen — nu de weddenschap, de recensent, die van Astronomie, Godgeleerdheid, Psychologie, Goddelijke Wijsbegeerte verstand heeft, van Plato en Socrates iets moet weten of wij worden wéér gekraakt, afgemaakt, omdat mijnheer er zelf niets van begrijpt, omdat mijnheer zich dik maakt en zich uitleeft door zijn vuile pen, zijn onbewustzijn thans verbergen wil om iets, dat boven zijn gevoelsleven ligt te moeten kraken! Wie is er nu? Onder u bevinden zich er duizenden, leven er, maar wie kan deze boeken recenseren?

Het gaat om de mensheid,

om geestelijke ontwaking en ontwikkeling, om machtige cultuur en wel met de grote „K”! Er zullen er zich vijftig melden, misschien niet één, althans de groten niet..... omdat zij thans kleur moeten bekennen. Dit is niet langer te omzeilen, wij zijn zo machtig! De bekende groten, die voor de radio spreken, dagen wij uit, doch die mannen hebben géén bewustzijn en voelen ons werk niet, wat er staat begrijpen zij niet en verklaren het voor kletspraat. Wij hebben een Geestelijke Roman geschreven van ongekende diepte, wij weten het en zetten er ons eigen leven voor in, als nog nooit geschreven werd! Wij schreven, u moogt ons ophangen..... in uw gevangenis zeten, indien wij falen! Maar wanneer wij gelijk krijgen, nemen wij uw half uurtje in beslag en vertellen de mens iets anders; het gaat dus om uw taak om uw persoonlijkheidje of om ons álles, het gaat om de mensheid, om uit dit gebagger te komen, het gaat om ons geluk, de geestelijke evolutie voor het boek en de kunst!

Wij zullen u hierdoor bewijzen, lezer, dat de recensent het is geweest, die ons allen dit gedoe, dit gesmeer, dit gepruts, dit bezoedelen van „Van Gogh” en zijn kunstbroeders, opgedrongen heeft, dat zij het zijn geweest, die van deze eeuw zo'n verschrikkelijke chaos hebben gemaakt en niet de schilder! Zij zijn het immers die van kunst verstand hebben en niet wij! Jan en zijn maatje geven zich voor recensent uit — zelf iets beleven en maken, kunnen zij niet, wél de mensheid voor hun gekjammer plaatsen en moeten wij dan maar slikken. Dat hebben wij, als massa bewezen, wij kopen hun modderachtig gevoelsleven niet langer, hun Picasso's kunnen ons gestolen worden en de recensenten erbij!

Door dit, wij weten het, ontketenen wij

voor de wereld iets enorms

en wij alléén zijn er toe in staat! Wat gij als recensent aan een Caruso zoudt willen geven, eisen wij op voor ons boek, omdat wij weten, dat dit het is voor de massa, de wereld, de mensheid! Door dit werk is de mens ontleed, werd de persoonlijkheid voor het Goddelijke kleurbekennen geplaatst en heeft die man en vrouw te aanvaarden! Maar wie recenseert nu dit boek, lezer..... wij zijn zover!

In drie weken schreven wij het eerste deel, zijn onmiddellijk begonnen met het „tweede”.....! en zullen nu voor uw leven óók nog schilderen, waardoor wij nu die recensenten uitdagen. Door deze Roman krijgt gij als mens u zelf te beleven, te zien voor al de levenswetten van God, die u nu met de maatschappij verbinden. Wij gaan

door de maatschappij en volgen éne mensen, mensen die voor het leven en hun God open staan, mensen dus, die waarlijk in onze maatschappij het normale vertegenwoordigen en de gek, de psychopaat, waardoor wij ook dat gevoelsleven leren kennen. Wij beleven de ruimte in en door de mens, God en Christus, de kunst, het boek, het woord, het denken voor de mens, zijn slaap en zijn Goddelijke waarachtigheid, zijn zelfmoord en zijn dood, waarvan wij de wetten door hun levens verklaren en gij als „lezer” te verwerken krijgt! Wij plaatsen u voor de prostituee... voor de dame, van slecht karakter en vóór de mevrouw, de intellectueel, de dokter en uw professor, de faculteiten op dit ogenblik, vóór God, vóór God en telkens weer voor uw godheid in de mens, waarvan ge géén wet kent en nu door het boek ontleed is! Dat boek, lezer..... verwacht ge immers al zolang en schreven wij thans voor de mensheid.

Is dit niet de moeilijke waard, lezer?

Het leven krijgt wéér betekenis!

Dit is nog niet gebeurd, schreven wij, doch wij zijn er toe in staat —, schreven wij ook — en zijn zover! Gij allen zult het werk lezen. Wij willen een tiental recensenten het boek in handen leggen en honderd doodgewone mensen, mannen en vrouwen..... die niet door hun dogmatisch voelen

en denken thans het boek zouden kunnen veroordelen, doch mannen en vrouwen, die vrij zijn van elke godsdienst, eerlijk en oprecht door hun maatschappelijk gevoelsleven en bewustzijn begrijpen waar het hier nu om gaat. Dat dit niet zo eenvoudig is, voelt u zeker! Wie is nu eerlijk? Pertinent voor dit gebeuren onpartijdig? Dat hebben wij nodig of wéér wordt hier iets verkracht, mismaakt, gebrandstapeld voor de massa en móét nu voorkomen worden! Wij willen nu niet langer, dat mijnheer de recensent zichzelf recenseert door ons werk! Indien hij zo graag wat te vertellen heeft, dan door zijn eigen schrijverij, niet langer door het onze en dat van velen! Die mannen, die nu de radio bezitten..... kunnen het niet! Zij zijn te eenzijdig! Zij mogen niet anders praten, dan hun clubje, hun gevoelsleven dáár, zegt en eist, zij mogen géén evolutie brengen! Dus Professor Dr..... dié en dié, moeten wij niet! Zij hebben géén evolutie geduld, zij braken en kraakten alles, álles, wat maar even boven hun gevoelsleven stond — geschreven werd. Onze uitdaging is het, onze zekerheid natuurlijk, dat wij hen nu kunnen uitdagen en winnen, dat weten wij — want boven ons leven zijn de machtigen van geest, in ons, dóór ons schreven zij deze Trilogie en zullen zij afmaken en nu? Wie kan deze Trilogie recenseren, bespreken volgens de Goddelijke levenswetten, de psychologie, die nu menselijk en ruimtelijk, Goddelijk is! Wie kan dat? Wie is er gereed voor?

Uw Marja Radjany.

SCHILDERIJENTENTOONSTELLING VAN JOZEF RULOF. Schilder van het Ongeziene!

Van 15 Mei tot en met 30 Mei a.s. zal er in Huize „De Hofstad”, Noordeinde 124 te Den Haag een tentoonstelling worden gehouden van de veelbesproken schilderijen van Jozef Rulof.

Voor de meeste lezers van de „Europese Heraut”, zal de naam Jozef Rulof een begrip zijn! Voor diegenen echter die de Heer Rulof niet hebben gekend, hebben wij elders in dit blad een levensbeschrijving opgenomen.

De schilderijen van Jozef Rulof zijn moeilijk te beschrijven. Men moet deze zelf hebben gezien, wil men hiervan een juiste indruk krijgen. Deze schilderijen zijn namelijk zo geheel anders, dan wat men zich doorgaans van schilderijen voorstelt.....

In Amerika heeft Dorothy Grafly, een autoriteit op het gebied der kunstrecensie, Jozef Rulof een „geestelijke Rembrandt” genoemd. Inderdaad hebben de schilderijen van Rulof veel weg van de oude meesters. Ook hierin faalt de vergelijking echter grotendeels, omdat de voorstellingen doorgaans zuiver op geestelijk terrein liggen. Hoe kan het ook anders, want Jozef Rulof schilderde in trance en ontving taferelen uit de astrale werelden, die geen aards schilder ooit zo heeft mogen ontvangen!

„Bovenaards mooi! Meesterlijk! Wat een zeldzame kleurenpracht! Wat een vreemde techniek! Welk een schitterende symboliek!” Ziehier enkele uitlatingen van de duizenden bezoekers, die altijd weer in dichte rijen om deze kunstwerken staan ge-

groepeerd. Het is moeilijk vast te stellen hoeveel van deze schilderstukken Jozef Rulof heeft mogen schilderen. Zeer vele zijn verkocht en bevinden zich in andere landen. Nog veel meer zijn er geschonken aan mensen, die zulke schilderijen wel op de juiste waarde wisten te schatten, maar niet de middelen bezaten om deze te kopen..... Hoe dan ook, wel kan worden vastgesteld, dat het oeuvre zeer groot is. Rulof was een bijzonder actief man en gebruikte al zijn energie en zijn fysieke krachten om de mensheid alles te schenken wat in zijn vermogen lag. Aan zijn vrouw liet de heer Rulof de mooiste werken na. Deze zullen nu worden tentoongesteld.

De meeste schilderijen stellen geestelijke bloemen voor, zoals wij die niet kennen. Elke tint van zulk een bloem vertegenwoordigt een karaktertrek, een karaktereigenschap van de mens, terwijl het geheel de persoonlijkheid vormt. De persoonlijkheid die voortkomt uit het omhulsel — de vaas!

Er zijn bloemen die het moeder- en vaderschap vertegenwoordigen. Er werden symbolieken geschilderd, die de schepping uitbeeldden; de wedergeboorte van de mens — de reïncarnatie — de geboorte en dood, kortom alles wat met God en de ruimte te maken heeft werd op bovenaards schone wijze vastgelegd!

Niet iedereen die de schilderijen aan-

Jozef Rulof

schouwt, zal in staat zijn de peilloze diepten te voelen die hieraan ten grondslag ligt. Wel zal iedereen echter in staat zijn de prachtige harmonie van lijn en kleur in zich op te nemen. De Heer Rulof heeft ook zeeschilderijen gemaakt, die ontroerend mooi zijn. Hij schilderde op linnen, paneel maar ook veel op porcelein! Uiteraard vond hij dit zelf bijzaak. Hoofdzak was de uitbeelding die tot de mens moest spreken.

En toch..... hoe vreemd het ook moge klinken, in wezen waren al deze schitterende schilderijen, die hun gelijke op aarde niet kennen, slechts bijzaak. Zij dienden immers slechts om de Heer Rulof in staat te stellen om de uitgave van zijn vele boeken te bekostigen, want dat was zijn eigenlijke taak. De aarde had immers reeds de hoogste kunst ontvangen door de meesters uit de 16e en 17e eeuw. Hieraan was dus niet direct een tekort, al heeft deze kunst een geheel eigen betekenis. Neen, aan geestelijk onderricht, aan geestelijke openbaringen en de verklaring van de geestelijke wetten, had de mensheid meer behoefte. Hierna snakke de wereld! Hier-

De Zin van

Het is vreemd dat deze vraag, wellicht de meest logische en belangrijkste die de mensheid kent, betrekkelijk weinig wordt gesteld en het is betreurenswaardig, dat het antwoord op die vraag — als die tenminste wordt gegeven — bijna altijd even vaag en mysterieus moet luiden. Laten wij enkele groepen mensen bezien. Het grootste deel heeft zich ongetwijfeld met dit probleem nog niet ernstig geconfronteerd. Zij, de mensen, bestaan en dat is voor hen voldoende.

Anderen hebben weleens, gedurende ogenblikken van groot leed, deze vraag opgeworpen, maar in verreweg de meeste gevallen is deze gedachte weer even snel in hun onderbewustzijn weggezonden als dat zij — even tevoren — is komen opdagen.

„Waar zou ik mij druk om maken?” is het standpunt van de materialistische atheïst of van de religieuze materialist, „ik zal wel zien wat het wordt als het zover is” luidt het overigens weinig intelligente antwoord dat meestal wordt gegeven. Die laatste vooral, beroept zich erop, dat hij te „nuchter” is om zich hierover het hoofd te breken. Merkwaardigerwijze schijnt het niet tot hem door te dringen dat deze struisvogelpolitiek juist het tegendeel is van nuchter zijn. Het is juist een bewijs van nuchterheid om zich deze vraag te stellen en om haar objectief en filosofisch trachten te ontleden!

„Gebrek aan belangstelling”, een verontschuldiging die ook weleens als argument wordt gebruikt of „geen tijd”, lijken ons ook merkwaardige uitvluchten. Hoe is het redelijkerwijs mogelijk om geen belangstelling te tonen voor het feit dat men leeft en bovendien geen tijd te hebben om erover na te denken? Meestal hebben de mensen waarvan deze argumenten afkomstig zijn wel tijd om hele middagen op voetbalvelden door te brengen of om hele avonden te biljarten. Wel hebben zij tijd om naar sensatiefilms te gaan, detective- of wild-westverhalen te verslinden of gedurende gehele avonden te bruiden. Maar om eens per dag tien minuten te besteden aan hun geestelijk peil, daar schiet geen tijd voor over!

Het lijkt ons niet erg waarschijnlijk, dat wij op aarde zijn gekomen alleen maar om te eten, te slapen en te werken. Noch